

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: D. T. L.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,
proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2/2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-27033-3/ČJ-2024-930310-V249 ze dne 21. 6. 2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

1. Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje rozhodnutím č. j. KRPK-85114-60/ČJ-2023-190022 ze dne 4. 4. 2024 uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4 a 9 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Dále stanovila dobu 6 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských

států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Zároveň byla žalobci stanovena doba 30 dnů k vycestování. Následné odvolání žalobce žalovaná zamítla a rozhodnutí krajského ředitelství potvrdila.

II. Řízení před soudem

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. V žalobě poukazoval na nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí nejen do jeho soukromého a rodinného života, ale rovněž i do života jeho rodinných příslušníků. Na území České republiky žije jeho manželka, jejich syn (22 let ke dni vydání napadeného rozhodnutí) a také jeho dcera (24 let rovněž ke dni vydání napadeného rozhodnutí). On sám žije v ČR již od roku 1997. Jeho syn s ním stále část týdne bydlí. Správním vyhoštěním dojde k jeho dlouhodobému odloučení od rodiny, která je na něho velmi citově vázána. Na syna měl rovněž negativní dopad pobyt žalobce ve vězení, odloučení nesl velmi těžce, přičemž jeho psychické problémy vyústily až v hospitalizaci na psychiatrickém oddělení. Veškeré zázemí má žalobce v ČR. Ve Vietnamu má sice vzdálené příbuzné, jedná se ovšem o příbuzné ze strany manželky, s nimiž žalobce neudrhuje blízké vztahy. S ohledem na svůj věk (v září mu bylo X let) by pro něho bylo velmi obtížné sehnat ve Vietnamu práci. Žalobce měl tedy za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, ale také rovněž s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce ohrožuje veřejnou bezpečnost, s čímž nesouhlasil. Rovněž se žalovaný výrazně soustředil na jeho trestní minulost. V prvním případě však již došlo k zahlazení jeho odsouzení, v dalších případech se žalobce osvědčil či k jeho osvědčení v brzké době dojde. V posledním případě byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody, přičemž z výkonu trestu byl v roce 2019 propuštěn. Od té doby žije spořádaný život. Co se týče zpochybnění jeho rodinných vazeb žalovaným, žalobce uvedl, že se přestěhoval do svého současného bydliště (do X) se synem, přičemž manželka zůstává ve V. kvůli práci. Manželé se ale spolu snaží trávit maximum volného času. Manželka žalobce by se chtěla do X přestěhovat, pokud tam budou vhodné podmínky pro výkon její práce. Syn žalobce je i nadále uveden v nájemní smlouvě k bytu v X, střídavě se tedy zdržuje v X a v Y.
3. Žalovaná považovala žalobu za nedůvodnou a odkázala na odůvodnění obou správních rozhodnutí. K návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě uvedla, že žaloba má odkladný účinek ze zákona.

Ústní jednání

4. Při ústním jednání žalobce setrval na důvodech své žaloby. Ke konkrétním okolnostem svého rodinného života sdělil prostřednictvím zástupce toliko to, co již vyplývalo z obsahu správního spisu. Větší podrobnosti, či spíše konkrétní tvrzení o specifických okolnostech případu nezazněly.

III. Procesní úvahy soudu

Odkladný účinek žaloby

5. Soud nerozhodoval o odkladném účinku žaloby, neboť se ztotožnil s názorem žalované, že žaloba má odkladný účinek ze zákona. Žalobce byl o tomto závěru soudu informován, na což nijak nereagoval.
6. Podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn

z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V nynější věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z důvodů, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Zároveň opakovaně porušil povinnost stanovenou v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, tedy nepobýval na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu [§ 119 odst. 1 písm. b) bodů 4 a 9 zákona o pobytu cizinců].

7. V případě žalobce tak nedošlo k uložení správního vyhoštění, neboť by ohrožoval bezpečnost státu [viz srov. § 119 odst. 1 písm. a) odst. 1 zákona o pobytu cizinců]. Žaloba tak měla odkladný účinek ze zákona.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba není důvodná. V případě žalobce byly důvody pro uložení správního vyhoštění. Okolnosti rodinného a soukromého života žalobce tyto důvody nepřevažují.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, mimo jiné pokud
- cizinec pobývá na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn (bod 4);
 - cizinec porušuje opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí (bod 9).
10. Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 však nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí (§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
11. V souzené věci žalobce nerozporoval, že byly formálně naplněny dva důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neuposlechl dvě rozhodnutí o povinnosti opustit území států EU (2020, 2022) a opakovaně neuposlechl výjezdní příkaz (2019, 2023). Zároveň na území ČR dlouhodobě pobýval bez oprávnění k pobytu, jehož se (neúspěšně) snažil domoci soudní cestou.
12. Jediné námitky žalobce směřovaly proti údajné nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění.
13. V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, správní soudy tradičně vychází zejména z těchto hledisek: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2)

délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující opravdovost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 118/2012-45 ze dne 5. 3. 2013 a tam citovanou judikaturu ESLP; srov. však také mírnou kritiku tohoto postupu v rozsudku KS v Brně č. j. 41 A 25/2024-66 ze dne 28. 2. 2025, odst. 45).

14. V souzené věci orgány policie provedly hodnocení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i judikatury správních soudů, resp. Evropského soudu pro lidská práva. Žalobce především nesouhlasí s tím, jakou váhu žalovaná přisoudila jednotlivým kritériím. Jak sám žalobce uvedl: žalovaná se „sice jednotlivými kritérii ... zabývá, ale ovšem účelově vykládá uvedené skutečnosti v neprospěch žalobce.“ Nic takového soud neshledal. Lze proto odkázat na str. 6 až 12 naříkaného rozhodnutí, na kterých žalovaná své úvahy srozumitelně a přiléhavě vyložila. Podstata i textace žalobních námitek totiž odpovídá tomu, jak se žalobce bránit před žalovanou. Na tyto námitky nemá smysl odpovídat jednotlivě, protože tak učinila právě žalovaná. Soud tedy konstatuje, že s posouzením žalované se v plném rozsahu ztotožnil.
15. Základním východiskem úvah žalované je skutečnost, že žalobce na území ČR pobývá bez řádného oprávnění k pobytu od doby uplynutí platnosti prvního výjezdního příkazu, tj. od září 2019 (po propuštění z výkonu trestu). Přiměřenost zásahu do života cizince je přitom nutné odvíjet právě od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 68/2012-39 ze dne 6. 8. 2013, č. j. 10 Azs 312/2016-59 ze dne 12. 1. 2017).
16. K rodinným poměrům žalobce na území správní orgány zjistily, že žalobce není v kontaktu se zletilou dcerou C. (str. 8 rozhodnutí) a žije odděleně od manželky (str. 9 rozhodnutí). Podstatné námitky žalobce směřovaly vůči posouzení jeho vztahu se zletilým synem. Žalovaný je posoudil jako nadsazené, což je přiléhavé hodnocení. Syn žalobce také žije samostatně, byť žalobce navštěvuje; jeho zdravotní (duševní) stav je aktuálně neproblematický (str. 9 rozhodnutí).
17. Toto skutkové hodnocení policie je srozumitelné, logické a přiléhavé podkladům zajištěným ve správní řízení. Zejména pak protokoly o výsledku žalobce, jeho manželky a syna ze dne 6. 2. 2024 dávají zřejmý podklad pro závěry, které žalovaná učinila. Žalobce při výsledku uvedl, že pokud bude muset opustit území ČR, „bude to mít zásadní vliv“ na jeho rodinu. Manželka žalobce popsala psychické dopady, které na ni a jejich syna mělo uvěznění žalobce; potvrdila, že syn sice není zcela v pořádku, ale odbornou pomoc již nevyhledává. K případnému vycestování žalobce uvedla, že cítí „jako matka, že syn má otce strašně rád a přeje si, aby tu zůstal.“ Syn žalobce pak vypověděl, že byl v psychiatrické

nemocnici v době, kdy žalobce byl ve výkonu trestu kvůli depresím. Nyní se s ničím neléčí. Má však životní plány do budoucna (založení vlastní rodiny) a chtěl by, aby otec byl u toho. Syn i manželka žalobce shodně potvrdili, že žalobce finančně podporují.

18. Nikdo z rodinných příslušníků žalobce tak na žalobci není závislý ekonomicky, pobytoým titulem či sociálně; naopak rodinní příslušníci převážně žijí vlastní samostatné životy.
19. Absence závislosti ostatně vyplynula i z předchozích řízení o povinnosti opustit území států EU. Správní orgány dříve opakovaně dospěly k závěru, že případným vyhoštěním žalobce by mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného života, a proto mu uložily jen povinnost opustit území států EU. V tomto řízení lze nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince zpravidla shledat pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly *naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR* (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 296/2018-35 ze dne 24. října 2018). Naprostá nezbytnost přítomnosti žalobce na území ČR zjištěna nebyla, což potvrdil i soud (srov. rozsudek KS v Ústí nad Labem č. j. 42 A 7/2021-28 ze dne 5. 5. 2022).
20. Stejně tak dříve nebyly zjištěny ani žádné mimořádné okolnosti rodinného života žalobce, které by vymykaly obvyklým případům cizinců, kteří mají na území ČR rodinu a porušují zde právo (srov. rozsudky KS v Ústí nad Labem č. j. 16 A 128/2020-44 ze dne 31. 3. 2021; rozsudek KS v Praze č. j. 43 A 97/2018-33 ze dne 25. 11. 2020; NSS č. j. 3 Azs 395/2020-38 ze dne 26. 8. 2022). Jakkoliv ve všech těchto řízeních byla přezkoumávána různá rozhodnutí vedoucí k omezení pobytu žalobce na území ČR, což s sebou nese různé silný důraz na ochranu jeho rodinného života, nelze ztratit ze zřetele spojující prvek: případ žalobce není mimořádný, žádné zvláštní okolnosti nikdy neprokázal a nepřiměřenost tvrdil převážně v obecné rovině.
21. Je proto třeba se ptát, zda se situace žalobce právně či skutkově změnila. Soud se ztotožnil s odpovědí policie: rodinná situace žalobce se významně nezměnila, naopak se neustále prodlužuje doba jeho neregulérního pobytu na území ČR, čímž žalobce pravděpodobně chce docílit toho, že v ČR prostě fakticky zůstane nastálo (srov. str. 6 naříkaného rozhodnutí).
22. Lze tak uzavřít, že vyhoštění žalobce z důvodu opakovaného neuposlechnutí rozhodnutí ukládajících mu povinnost opustit území ČR není nepřiměřené ve vztahu k jeho rodinnému životu. Žalovaná své rozhodnutí dostatečně a přesvědčivě odůvodnila. Zájem na dodržování právních předpisů České republiky převažuje nad zájmem žalobce a jeho samostatně žijící rodiny.

V. Závěr

23. Z uvedených důvodů není rozhodnutí žalované nezákonné a netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 15. dubna 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce